

naves duas in Regio Portu deprehensas, invasit.

Dum hæc in Canada geruntur, naves Anglicæ, præeuntem Argallum fecutæ, aliæ procul à Virginia ventorum vi abreptæ; aliæ undis haustæ sunt. Una, cui Turnellus Anglus præerat, & qua Patres Quintinus ac Biardus vehebantur, continentibus sexdecim dierum procellis vexata, in Azores, Lusitanorum ad Africæ littus infulas, celerrimè defertur. Hic vero novum exoritur periculum. Turnellus pœnam metuens, quòd Societatis sacerdotes per summam immanitatem domicilio avulso spoliatosque secum traheret, indignisque habuisset modis, de illorum nece agitare consilia cœpit. Satius denique illi visum ad eorum clementiam & humanitatem, quam in gravissimis injuriis perspexerat, confugere. Operam tamen dedit, ne intraret portum; sed stante in ancoris navigio, necessariam annonam immisâ scaphâ pararet. Contra quàm speraverat accidit. Secundo enim vento impulsus, portum quamlibet invitus reluctansque subiit. Nostri de illo, quamvis non ita merito, ne verbum quidem ullum, quo accusaretur, interposuere: læti quod hostem ita fervassent. Agnovit beneficium gubernator Anglus; ac deinceps sæpenumero cum summa Patrum laude prædicavit. Id vero multo fecit impensius, cùm tempestate ad Angliæ urbem Penbrochium projectus, ejus oppidi magistratibus movit suspicionem maritimi latronis, quòd & Francicâ veheretur navi, neque scriptam auctoritatem proferret, qua suam navigationem tueretur. Affeveranti se à